

HAKİMİYYET - 10 -

Bu babda iki mühim esas:

1- Bir kimse, Allah ve Resulü (s.a.v.)'nin hükümlerini, Allah ve Resulü tarafından geldiklerini kabul etmezse, onun küfre gittiği muhakkaktır. Zira İslam; Allah ve Resulü tarafından gelen her meseleyi kabul ve tasdik edip, o meselelerde de Allah'a teslimiyet göstermektir. İşte birinci esas budur ve bunda kimsenin şüphesi olamaz.

2- Bir kimse düşünün ki; Allah ve Resulü tarafından gelen her şeyi kabul ve tasdik ettiği halde, asi gelirse, yani bir veya bir kaç haramı irtikâb ederse ve fakat bu haliyle kendisinin günah işlediğini ve asi olduğunu itiraf ve kabul ederse, o, kâfir olmaz; zalim ve fasık olması hasebiyle onun durumu Allah'ın dilemesine kalmıştır: İsterse günahı kadar ona azab eder, isterse affeder.

Birinci mesele öyle bir şeydir ki, onu her müslüman kabul etmektedir. Hem öyle ki, bu hususu kabul etmeyen biri çıkarsa, artık o müslüman değildir, küfre gitmiştir.

İkinci mesele ise, bu Ehl-i Sünnet'in tesbitidir ki, günah ve haram olduğunu kabul etmenin yanında dine karşı, Allah'a karşı suç işlediğini itiraf ederek büyük günahları işlerse dahi tekfir edilemez; küfre düştüğü söylenemez. İşte hariciler ile mutezilenin muhalefet ettikleri

mevzu budur. Hariciler, böylelerini tekfir etme yoluna giderken, mutezile mezhebi de böyleleri hakkında „El-Menzile beynel-Menzile“ tâbirini kullanırlar. Yani büyük günah sahipleri ne mü'mindir ve ne de kâfirdir; ikisi arası bir noktadadırlar.

Semere:

Şu iki esas bilme neticesinde şuna vakıf olmalıyız; „Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse, onlar kâfirlerin tâ kendileridir,“ mealindeki ayet-i kerime hakkında şöyle demektedirler: Bu babdaki küfür, „Küfür altı bir küfürdür.“ Alimler, bu sözleriyle keyfiyeti ne olursa olsun, Allah'ın indirdiğiyle hükmetmiyen herkese şamildir, demek istemiyorlar; onların maksadı, kendi asırlarındaki hâkimlerin verdikleri hükümlerin şer'an hükmünü beyan etmek istemişlerdir. Yani Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler öyle kimselerdir ki, Allah'ın ve Resulü'nün hükümlerini de kabul etmişler ve aynı zamanda genel ahkâm, yani anayasa ve kanunlar, Allah'ın kitabına ve Şeriat'ına tabidir hususunu kabul ederler. Bununla beraber bazı ferdi, yani tek-tük hadiselerde Allah'a isyan edip hakkın gayrisiyle hüküm ve karar verirler. Ama bu arada Allah'ın Şeriat'ına muhalif ve muğayır hükümler ve kanunlar çıkarmazlar. İşte bunlar, küfre düşmüş olanlardan olmayıp günah işlemiş olanlardadırlar. Dolayısıyla benzerleri hakkında cereyan eden hükümler bunlar hakkında da cereyan eder.

Sonra, „Hariciler“ ismi altında bir taife türedi. Ve işte bunlar, tüm günah işleyenleri tekfir etme yoluna gittiler. Bunun üzerine ümmet uleması harekete geçip dediler ki, hakkın gayrisiyle

hüküm ve karar verme, küfür çeşitlerinden biridir. İlaveten şunu söylediler: „Madem hâkim, temelde ve esasta İslam'a bağlıdır; Allah'ın hüküm ve kanunlarına teslim olup kendi kafasına göre veya başkalarının kafasına göre insan yapısı kanunları kabul edip, yeni hükümler getirmemiş ise, işte böyleleri her ne kadar günah işlemişler ise de kâfir olmamışlardır.“

İşte bu, ümmetin büyük ulemasının; „Bu küfür altı bir küfürdür“ sözleriyle maksatları budur. Yani bu kelime ile; Allah'ın Şeriat'ının tümünü veya bir kısmını kabul etmiyenlerin hakkında söylenmiş olduğunu murad etmemişlerdir.

Keza yine bu kelime ile;

1- Allah'ın Şeriat'ının tümünü veya bir kısmını değiştiren kimseler de murad değildir;

2- Kendi icad ettiği düzeni Allah'ın gönderdiği ve indirdiği Şeriat düzenine tercih edenler de murad değildir;

3- Allah'ın Şeriat'ını arkasına atıp insanlar tarafından yapılan kanunları öne alıp tercih edenler de murad değildir;

4- Anlaşmazlıkların halletme hususunu Şeriat mahke-mesine değil de akıl, heva ve hevese dayanan yapmacık kanunların hâkim olduğu mahkemelere götürenler de murad değildir;

5- Hülâsa, „Küfür altında bir küfürdür“ şeklinde ifadesini bulan, bu kelime işte bunların hiçbirinde söylenmemiştir ve bunların hiç biri bu sözün sahibi İbn-i Abbas'ın muradı olmadığı gibi, şarihlerinin de maksadı değildir. Zira bunların indinde bu maddedekilerin her biri açıkça küfre düşmüş ve kâfir olmuştur.

İbn-i Abbas Hazretleri'nin zamanında, bunlardan herhangi birinin söylediğini söyleyen veya böyle bir iddiada bulunan tek bir kimse gösterebilir misiniz? Keza: Tarihi boyunca hangi devlet reisinin veya hangi halifenin devrinde mezkur maddelerde ifadesini bulan herhangi birini; tatbik safhasına koyan, teklif ve talepte bulunan şöyle dursun, aklından geçiren kaç kişi gösterebilirsiniz?!

Bu babda bir münazara:

Bu münazara; Tabii'nden sıkı olan (itimat edilir) Ebu Lahik b. Hamid Essüdüsi ile Harici fırkalarından biri olan İbadiye taifesinden bir grub arasında cereyan etmiştir. İşte böyle bir açık oturumu, insanımızın gözleri önüne serdiğimiz takdirde, bu son derece önemli olan mesele daha da aydınlanmış olacaktır:

Taberî, sahih bir isnadla şu rivayeti nakletmektedir:

Hariciler: -Ya Lahik! „Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse onlar kâfirlerin ta kendileridir“ sözü hak mıdır? O:

-Evet haktr. Onlar:

-“Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse onlar zalimlerin ta kendileridir.“ Bu doğru mu? O:

-Evet doğrudur. Onlar:

-“Kim Allah’ın indirdikleriyle hükmetmezse, onlar fasıkların ta kendileridir.“ Bu da doğru mu? O:

-Evet doğrudur. Onlar:

-Peki! Bunlar Allah’ın indirdikleriyle hükmediyorlar mı? O:

-Bu onların dinidir ki, ona bağlıdırlar, onunla hüküm verirler, ona davet ederler. Ve ondan bir şeyi terk ederlerse, günaha düşüklerini bilirler... Onlar:

-Hayır; Vallahî bu, senin dediğin gibi değildir; sen tefrika yapıyorsun!.. O:

-Bu söylediklerinize layık olan sizlersiniz; bu sizin fikriniz; benim fikrim öyle değildir. Velakin bu ayetler; yahudiler, nasraniler ve ehl-i şirk ve benzerleri hakkında nazil olmuşlardır. (İbn-i Cerir Tefsiri, c. 10, s. 347)

İşte ümera ve hâkimlerin durumu budur ki, ulema bunları tekfir etmemiştir:

Allah’ın indirdikleriyle hükmetme, bu emir ve bu hâkimlerin dinidir ki, bunlar Allah’ın indirdikleri hükümlerle hükmetmeyi kendilerine din kabul etmişlerdir.

Onunla hükmederler:

Tebliğ ve davaları bu dinedir;

Sonra bu dinden bir şeyi terk ettikleri takdirde kendilerini suçlu bulur, suç işlemiş olduklarını kabul ve itiraf ederler...

Şimdi Kırkıncı ve benzerlerine soralım:

Bugünkü devlet adamlarının ve onların tayin ettikleri hâkimlerin durumları bu mudur, böyle midir?!

Hangi hoca çıkıp da, „Evet; bugünküler de böyledir!“ diyebilir?!

O halde ulemanın: „Bunlar küfre gitmemiştir; bunların küfrü, küfür altı bir küfürdür!..“ şeklindeki sözlerini bugünkülere teşmil edemezsiniz; bugünküler düpedüz kâfir olmuşlardır. Binaenaleyh bunların avukatlığını kimse yapamaz ve ebedî ceहनemlik olmaktan ne Kemal’i ve ne de onun arkasında gidenleri kurtaramaz!..

Önemine binaen tekrar edelim ki; Ulemanın tekfir etme yoluna gitmedikleri, diğer haramlar gibi bunlar da haram işlemişlerdir, günaha girmişlerdir ve fakat kâfir olmamışlardır, dedikleri münazaraya mevzu cinsten olanlar değildir; İbn-i Abbas Hazretleri’nin „Bunların küfrü küfür altı bir küfürdür!..“ şeklinde ifadesini bulan cinsten de değillerdir! Bunlar kıpkızıl ve katmerli kâfirlerdendir. Çünkü bunlar, yukarıda da söylediğim gibi Şeriat’ı sistem olarak kaldırmışlar; yerine sistem olarak İtalya’dan ceza hukukunu, İsviçre’den medenî hukuku, Almanya’dan ticaret hukukunu ve muhakeme usulü kanunlarını getirmişler veya yerine kendi kafalarına ve atalarının sözlerini nass kabul ederek kanunlar yapmışlardır. Bu yetmemiş gibi, anayasalarına da „Devletin herhangi bir mevzuuna dair kanunlar dine, dinî esaslara dayandırılmaz!..“ şartını koymuşlardır. Bu da yetmemiş gibi, Şeriat’ı yasaklamışlar, suç sayıp cezalar tertip etmişler, katiller ve caniler gibi yaka paça edip işkencelere ve hakaretlere maruz bırakmışlardır! Bütün bunlar, Şeriat’ı hor görmenin, Şeriat’ı aşağılamanın birer delili ve birer isbatı değil midir? Allah ve ahirete inanan, Kur’an ve Peygamber’i tasdik eden, namaz ve orucunda samimi olan bir kimse, bunları yapar mı? Yapamaz ve kimse de Şeriat’a karşı işledikleri hakaret ve cinayetlerini imanlarıyla bağdaştıramaz, bağdaştırmasına da imkân ve ihtimal yoktur!..

Bu hususu bir de Müfessir İbn-i Kesir’den dinliyelim:

„Cahiliyyet hükümünü mü istiyorlar? Ama yakın getiren bir kavim için, Allah’tan daha iyi hüküm veren kimdir?“ Bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, arzulara meyilden alıkoyan Allah’ın hükümünün dışına çıkanları Hakk Teala reddediyor. Kullanın kendi elleriyle koydukları ve Allah’ın Şeriat’ına dayanmayan cahiliyyet hükümlerinin sapıklıklarını

ve bilgisizliklerini reddediyor. Bu sapıklıkları; kendi görüş ve hevesleri sonucu ortaya çıkardıklarını bildiriyor. Söz gelimi Tatarlar’ın, Cengiz Han diye bilinen krallarından alınma krallık buyrukları vardır ve bununla hüküm verirler. Nitekim bu yasayı onlara kral koymuştur. „Yasa kelimesini müellif yasak şeklinde kaydediyor.“ Bu yasalar yahudi, hıristiyan ve İslam dinine mensup muhtelif milletlerden iktibas yoluyla tanzim edilmiş kanunlar topluluğudur. Ancak bu yasalar içerisinde birçoğu, Cengiz Han’ın mücerred görüş ve heveslerinden ibarettir. O bunu, çocukları için izlenen bir hüküm haline getirmiştir ki; onlar, Allah’ın kitabından ve Resulullah’ın sünnetinden önce bu yasaya uyarlar. Onlardan böyle davrananlar kâfirdir, öldürülmeleri vaciptir. Az veya çok hiçbir konuda Allah’tan başkasının hükmüne müracaat edilemez. Bunun için Allah Teala; onlar, Allah’ın hükmünden vazgeçip cahiliyyetin hükmünü mü tercih ediyor ve istiyorlar, buyuruyor. Halbuki Allah’ın Şeriat’ından daha adaletli hüküm verecek kim vardır? Allah’ın Şeriat’ına inanıp yakın ve bilgi sahibi olanlar; Allah’ın hüküm verenlerin en iyisi olduğunu, mahlukatına karşı annenin çocuğuna merhametinden daha merhametli davrandığını bilirler. Zira Allah Teala; herşeyi bilendir, herşeye kadir olandır, herşeyde adil olandır.

İkisi arasındaki farklar:

Birincisi, o kimsenin halidir ki, hakkında „Küfür altı bir küfür denmekte!“; diğeri ise, hakkında „Küfür üstü bir küfürle, küfre gitmiştir“, yani mürted olmuş ve İslam dininden çıkmıştır. Sonra bu söz, yani İbn-i Kesir’in bu kelamı, mücerred bir âlimin fetvası veya bir imamın hükmü değildir. Sahih ve sağlam bir tâbir kullanmak gerekirse bu, İslam Dini’nden bilinen bir ibare ve bir ifadedir. Ve aynı zamanda kâffe-i müslümanın kabul ve tasdik edeceği ve ettiği bir hükümdür. Bu mesele şöyle de ifade edilmekte:

„Bir kimse; Peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed’e indirilen muhkem şer-i nizam’ı terk eder de onun yerine neshedilen Şeriat ve nizamın mahkemelerine giderse kâfir olur. Aslı, kütüb-i semaviyyeye dayanan bir kitaba ve bir mahkemeye çağırın kişi kâfir olursa, Cengiz Han’ın yaptığı gibi, insan kafasına dayanan kanunlara ve o kanunlarla idare edilen mahkemelere çağırır veya o mahkemelerde hüküm verirse kâfir olmaz mı? Ve netice itibariyle şu söylenebilir:

Allah’ın Şeriat’ı varken ve o Şeriat’la hükmetmek dururken, o mahkemeye gitmeyip, beşerî kanunlarla idare edilen mahkemelere gidip hükmetmesi demek müslümanların ittifakıyla küfre gitmesi ve kâfir olmuş olması, demektir.

Bir başka misal: Bir kimse, Kur’an kanunları durup dururken, İncil ile amel etmeye ve onunla hüküm vermeye kalkarsa ne olur? O da kâfir olur. Hem de müslümanların ittifakıyla! Aslı itibariyle vahye dayanan bir kitaba hüküm verme insanı kâfir yaparsa, insan yapısı kanunlarla hüküm vermesini siz düşünün? Kâfir olmaz da ya ne olur?!

Mevzuya daha da devam edilecektir!..

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr’ül-Mü’minîn ve Halîfet’ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6